

1 Decembrie

Bragagiu

Sărbătoare ce necunoscută
Îmi fusese din copilărie
Căci mă despărțea de dânsa Prutul
Cel făcut hotar prin România.

Nu-i simțeam durerile valorii,
Importanța vieții nici atâta -
Am avut copil alte istorii,
Altă limbă-mi răsunam cu gâtul.

Am trecut prin vieți, prin țări, prin oameni -
Unde sorții i-a fost dat să meargă
Și trăiau în inimă-mi ca taine
Bardul din Mircești, Mihai și Creangă.

Doar atât aveam din toată Țara,
Doar atât putusem eu a strânge,
Înc-un mărtișor și primăvara,
Încă și-o durere veche-n sânge.

Auzii ceva cam vag de deltă
Și habar nu am ce sunt Carpații,
Însă îmi țineam privirea zveltă
Că român mă știu și eu prin nații.

Poate limba-mi este strâmbă-n gură,
De politici nici nu am idee,
Cam nimic nu știu despre cultură
Și-apoi cine poate să mi-o deie?

Dar cât m-am zbatut prin țări străine
Cu-alte graiuri, prins întreg de muncă,
Țara mea ajunsă și la mine
Și iertare mi-a cerut de ducă.

De am plâns cu dânsa pentru toate,
Bune, rele - toate la grămadă
Cu buncii-n patruzeci și șapte
Omorâți de un norod de pradă,

Cu părinții mei care trecură
Dintr-o viață-n frică-n altă lume
Și n-au pronunțat măcar din gură

Că avem, adevărat, alt nume.

Nu i-am spus cuvintele iubirii
Patriot cu minte învățată...
Iată-așa a fost ziua Unirii
Pentru mine-n viață prima dată...

Țara mi-o invit astăzi la masă:
Decebal veni cu Burebista,
Căprioara blândă și sfioasă,
Eminescu cu o steauă tristă,

Domnu-Alecsandri cu Miorița,
Radu Gyr cu trandafiri în mână,
Apoi și Nădejdea și Credința
Înțelese-n Limba mea Română.

Hotărâsc hotarele pe hartă
Mulți cum le dictează văzuri clare,
Eu pornii cu Țara de la poartă
Toată-n nuc de Duminica Mare.

Simt un dac încă trăiește-n mine
Vorbind limba din letopisețe
De la Bug la Tisa plaiu-și ține
Neștiind raioane și județe.

Însă-n lumea asta înțeleaptă
Toți se țin cu cei ce au putere,
Dar eu știu o Românie altă
Ce nu face-oficial plăcere.

Da, nu am nici frați și nici prieteni
Să-mi asculte toate cele spuse
Și doar ciobănașul de sub cetini
Spune unde fluierul își puse.

Bineînțeles că nu-s în salba
Țării mele nici paraua chioară -
Nu știu, nu știu unde este Alba,
Dar Unirea inima îmi doare.

Iată-mă o biată părticică
Dintr-un lanț de munți creșcuți pe veșnic!
Știu că sunt, de fapt, doar o nimică,
Dar și ea pe-ntâi sărbătorește!!!
Victor Bragagiu